

TIDEHVERV

Nr. 2 - 85. årgang - Februar 2011

INDHOLD:

Claus Thomas Nielsen:
Er der en bedemand
til stede? 25

Jesper Bacher:
Salige er I, når man
forfølger jer 29

Katrine Winkel Holm:
Karen Blixen og Sigrid Undset:
Den æstetiske nihilist og den
kristne realist 31

Konservativ 38

Peter Neerup Buhl:
Den bristede nationale tråd 39

Søren Krarup:
Fra dagbogen 45

Christian Langballe:
Om troens vidnesbyrd 46

Er der en bedemand til stede?

Det er nu uundgåeligt, at fantasivalutaen Euroen i sin nuværende form afgår ved døden i 2011 eller 2012. De samme mekanismer som fik bankerne til at kollapse i 2008, vil få en række gældsatte eurolande til at kollapse. Og denne gang vil det ikke være muligt at finde en pengekasse stor nok til at redde dem. Endnu engang vil det vise sig, at når politikere forsøger at føre økonomisk politik, så fører det uundgåeligt til katastrofer. Kun frihed bringer velstand. I et frit marked ville ingen have givet næsten rentefrie lån til et insolvent Grækenland, et insolvent Spanien, et insolvent Italien osv. Men nu tvang politikernes planøkonomi långiverne til at handle, som om der ingen forskel er på Hamborg og Piræus. Og da bluffet blev afsløret, var det for sent.

Troen på politisk styring af økonomien er blot endnu et eksempel på, hvad der sker når det gudløse menneske sætter sig i Guds sted. Så får vi social ingeniørkunst, nationaløkonomisk ingeniørkunst, pæ-

dagogisk ingeniørkunst og psykologisk ingeniørkunst. Den sociale ingeniørkunst ødelægger folket, den psykologiske ingeniørkunst ødelægger mennesket, den pædagogiske ingeniørkunst ødelægger dansen, og den økonomiske ingeniørkunst ødelægger økonomien.

Kun inflation kunne få gælden i dele af Eurozonen til at forsvinde, men det forhindrer såvel Euroen som den tyske forfatning. Som den engelske økonom Ambrose Evans-Pritchard skrev i *The Daily Telegraph* for nogle uger siden: *The eurozone is in bad need of an undertaker.*

Euroen er de facto allerede død, og spørgsmålet er alene, om dens begravelse bliver en velordnet bedemandsforretning eller om det ender i kaos. Vil den blive delt i to, vil enkeltlande forlade den, eller vil alle lande forlade den simultant?

Og hvad vil der så ske med EU i det hele taget? Kunne vi være så heldige, at Euroens sammenbrud også vil være begyndelsen til enden på den europæiske elites tota-

litære og planøkonomiske ambitioner? Ja, ifølge den franske præsident kunne det meget vel være tilfældet.

I sin nytårstale til det franske folk udtalte Sarkozy, med rynket pande og alvorstung stemme nemlig disse ord, som er fulde af lys og håb for de tilbageværende frihedselkende europæere:

Tro ikke, kære landsmænd, på dem, der foreslår, at vi skal forlade euroen. Afslutningen på euroen vil være afslutningen på Europa [EU]. Jeg vil kæmpe med al min styrke imod dette skridt tilbage. Det vil demontere 60 års europæisk opbygning.

Noget mere løfterigt budskab har der ikke lydt fra en statsleder, siden Gorbatsjov beordrede de russiske tropper i Østtyskland til at blive på kasernerne.

Nu er der sådan generelt ingen grund til at tro, at en europæisk statsleder – og da især ikke en fransk – ved hvad han taler om eller overhovedet bekymrer sig om ordenes forbindelse til en eventuel virkelighed. Og jeg er i det hele knap så optimistisk som Sarkozy. Jeg er bange for, at det, også efter Euroens kollaps, i bedste fald vil tage årtier, før Europas befolkninger begynder at besinde sig på virkeligheden og krænge den totale barnepigestat og dens ridefogeder af sine skuldre.

Men korrekt er det, at Euroens kollaps kan blive et symbolskt vendepunkt, som, hvis vi er heldige, kan blive begyndelsen på den lange vej mod nedbrydningen af det europæiske babelstårn. I lykkeligste fald kan Sarkozy virkelig få ret:

La fin de l'euro serait la fin de l'Europe[EU].

*

Nu må man endelig ikke misforstå denne artikel i retning af, at jeg skulle mene, at der er andet end et mirakel, som kan redde Europa fra undergangen. Thi det er der ikke. EU eller ej, så er Europa fanget i en dødsspiral og raser for hvert år hurtigere mod bunden. Det gælder moralsk, det gælder demografisk, det gælder magtpolitisk, det gælder dannelsesmæssigt, det gælder kulturelt, og det gælder økonomisk.

Europa og dets nationer var kri-

stendommen, og kristendommen var Europa. Så naturligvis må Europa og dets nationer forsvinde, når Den hellige Ånd i sin retfærdighed vælger at straffe sin førstefødte og blæse videre til andre kontinenter. Kristendommen skabte – med sine kreative kætterier som trofast følgesvend – den europæiske familie, nationalstaten, individualismen, det slavefrie samfund, den litterært dannede bonde- og proletarstand, videnskaben, den høviske kærlighed, lighed for loven, den dynamiske kapitalisme osv. osv. Alle disse ting var produkter af middelalderens kristne enhedskultur, og naturligvis vil disse ting kun leve videre i de egne af kloden, hvor befolkningerne fortsat henter deres åndelige næring ved Herrens Bord. Formentlig i USA, formentlig i Sydamerika og muligvis i Kina og Afrika.

Resten af verden er ved at vænne sig til at se på Europa på samme måde, som vi for år tilbage så på korrumpere og kaotiske mellemamerikanske bananrepublikker. Det er alt sammen sildesalat, store ord og oppustethed. Vi er til grin, og de eneste, som har svært ved at se det, er europæerne selv. At se de europæiske statsledere til højtidelige ministerrådsmøder udtale sig om internationale spørgsmål, er som at se en senil konge regere over de riger, han for længst har mistet kontrollen med. Ingen tager dem længere alvorligt.

I Europa har den gennemsnitlige fertilitet i årevis ligget på cirka 1,4 (inklusive den høje muslimske) og ifølge UNWPP (United Nations World Population Prospects) og EU-kommissionens eget statistiske kontor, EUROSTAT, kommer der (inklusive indvandrere) allerede nu kun en europæer i den arbejdsdygtige alder for hver to der pensioneres. Ved midten af århundredet vil den samlede befolkning mellem 15(!) og 65 bestå af cirka det antal personer i den arbejdsdygtige alder som i dag er på overførselsindkomst, under uddannelse eller ansat i den offentlige sektor. Men af disse vil en stor del fornuftigvis emigrere til Amerika eller Australien, en stor del vil være funktionelle analfabeter, (som har bestået deres eksamen i velfærdssamfundets taberfabrik og derfor

reelt er uarbejdsdygtige), en (meget) stor del vil være muslimer i (også geografisk) udgrænsede og uproduktive parallelsamfund, en stor del vil være parkeret i den offentlige sektor osv.

Dog vil der være forskelle. I f.eks. Danmark er de demografiske data endnu ikke helt så katastrofale: Vi ville kunne overleve på en nedsat levestandard ved en 75% reduktion af den offentlige sektor, en arbejdsuge på 50 timer og en pensionsalder på 80! Og i løbet af et par generationer kunne vi måske opnå et uddannelsesniveau, som muliggør samme lønniveau som de langt bedre uddannede kinesere og indere. Men Grækenland, Italien, Spanien og Portugal, Belgien osv. er de facto uden håb de kommende 100 år. Disse lande har en fertilitet på omkring 1,2, arbejdsstyrken rasler allerede ned og i løbet af et par generationer vil (den ikke-muslimske) befolkning være halveret! Det samme gælder de baltiske lande, Rusland, Ukraine, Belgien osv. Ruslands befolkningstal falder nu med en million om året og selvom kun hver syvende russer er muslim, er hver anden nyfødt det. Om kun 30-40 år vil der være muslimsk flertal i Rusland. Det er fakta, som det allerede nu er for sent at ændre væsentligt ved. Demografiske tendenser tager 2-3 generationer at vende. (På samme vis tager det 4-5 generationer at skabe befolkninger med en vis åndelig dannelse. Åndløsheden kan, som vi har set, skabes på en enkelt.)

Omvæltningen vil være langt kraftigere end den, som blev fremkaldt af den sorte død. Den europæiske katastrofes omfang kan ganske enkelt ikke overdrives og sammenlignes vel bedst med inkarigets implosion efter Pizarros ankomst i 1526.

I år 2050 vil Sydeuropa militært ikke engang være i stand til at sikre sit eget territorium. Dels har man ikke råd, og dels er der ingen (ikke-muslimsk) ungdom at rekruttere soldaterne fra.

*

Dog vil intet forhindre enkeltlande, eller en gruppe af lande, i at isolere sig og sikre deres egen

overlevelse. Det kræver såmænd bare, at kirken genskabes som kristen, at folket vender tilbage til kirken (og de kristne kætteri-er), at den suveræne nationalstat genskabes, at der effektueres et 100% stop for muslimsk indvandring, at det boglige og borgerlige dannelsesideal genskabes, at man genindfører sikre og velbevogtede grænser, og at velfærdsstaten afskaffes, således at familien, fertiliteten, den personlige frihed og den økonomiske liberalisme genskabes.

Alt sammen ting som et folk kan beslutte sig til, og som de fleste anså som selvfølgelige værdier indtil det moderne sammenbrud omkring 1870.

Ligesom korsfarerstaterne i mere end 200 år lå som befriede kristne oaser midt i de muslimsk besatte områder, og som også det moderne Israel i dag (så længe det varer) blomstrer midt i ørkenen, således kan der også i fremtiden eksistere svage, men levedygtige kristne nationalstater i et nedsmeltet Europa. Da de europæiske folk opstod, skete det helt bevidst med det gammeltestamentlige Israel som forbillede. På lignende vis er Israel i dag det eneste vestlige land, som har modet til, også officielt, at forstå sig som hjemstavn for et bestemt folk, defineret af religion og historie. Alle andre end jøder er gæster i landet. Sådan forstår grundloven ganske vist også det kristne Danmark, men menneskerettighederne forbyder det, og den ledende elite ignorerer det. Skal de europæiske lande genskabes, vil det atter være med Israel som forbillede.

Mennesket er skabt til frihed, og derfor findes der heller ikke for nationer nogen historisk nødvendighed eller uomgængelig skæbne. Selv i det dybeste forfald kan et menneske omvende sig, og selv i den sløveste apati kan en nation beslutte sig for at tage sin skæbne i egen hånd.

*

Nu er der jo blot lige aktuelt en lille forhindring: Der er stort set samme mulighed for, at det tillades et land som Danmark at forlade EU og genskabe sin suveræ-

nitet, som at USSR i 1950 ville have imødekommet en høflig anmodning fra Armenien. Reelt vil vor tids danskere kun få mod til at genskabe suveræniteten i ly af EU's opløsning. Dvs. i ly af Tysklands genskabelse.

Og her er vi tilbage ved det halvt afsindige håb, denne artikel blev indledt med. Vi har nu Sarkozys (og Merkels) ord for, at EU vil bryde sammen, hvis Euroen gør det. Og det gør den.

Om dødsattesten bliver skrevet i 2011 eller 2012 er svært at sige, men Euroen er allerede død og holdes kun kunstigt åndende i en respirator. Det er gået nøjagtig som Milton Friedman fastslog i 1998: Euroen vil bryde sammen ved den første økonomiske krise.

Hvad der for 10 år siden kun var synligt for landsbytosser, nationalkonservative og håbløse romantikere – og så lige en håndfuld amerikanske nobelpristagere – nemlig at den fælles europæiske valuta er en dødfødt skabning, kreeret i hovederne på gale idealister uden den ringeste føling med almindelig sund fornuft, det er nu blevet synligt for stort set alle, der gider se i den retning.

Hvem husker ikke hele den danske politiske, økonomiske og erhvervs-mæssige elites hån og foragt over for enhver, der var imod europrojektet? En fælles valuta var, fik vi at vide, det eneste fornuftige, og det ville være en økonomisk katastrofe at stå uden for. Således sagde stort set alle de eksperter, som får deres statslige professor-gager for at have styr på nationaløkonomi. Euroen var, mente man, en realpolitisk nødvendighed.

*

Som allerede Tyskland under Bismarck og England under Disraeli så klart demonstrerede, så findes der imidlertid intet så urealistisk og verdensfjernt som realpolitik. Kun politik bundet i metafysiske, æstetiske og moralske idealer og følelser kan fungere i den reale verden, thi den reale verden er jo ikke en gudløs ørken, men en gudsskabt verden fuld af metafysik, æstetik, følelser og moral. Ellers ender det i Disraelis imperiefantasier eller Ludendorffs feber-

drømme om lebensraum og vernichtung. Realpolitisk og vanvittigt på én gang. Som Chesterton så rigtigt formulerede det, så er det første, man mister, når man bliver ateist, den sunde fornuft. Fordi Gud findes, og mennesket er skabt til Ham og med sans for det gode, det sande og det skønne, derfor er der intet mere urealistisk, verdensfjernt og farligt end et mekanisk og rent rationelt verdenssyn. (Et realpolitisk menneskesyn fører f.eks. naturnødvendigt til eutanasi og folkeopdragelse).

*

Men hvem husker ikke Uffe Ellemans, Marianne Jelveds, Hans Engels og Anders Foghs hån over for enhver, der ikke forstod deres realpolitik? Enhver modstander var en fanatiker, som nægtede at lytte til den objektive videnskab. Og i den samlede statsstøttede danske presse blev det fremstillet på samme måde. Ja, selv de fleste af modstanderne hoppede på bedraget og så sig selv som nogle, der var villige til at betale en pris for at bevare den nationale suveræniteten.

Vel hørte man allerede dengang amerikanske økonomer advare mod projektet, men de var jo neoliberale Reagantilhængere. Som nævnt f.eks. Milton Friedman. Det farligste ved Euroen var, hævdede Friedman, at man modsat tidligere, lige så skøre, møntunioner denne gang valgte at låse landene sammen og derefter smide nøglen væk. Det er den perfekte opskrift på en økonomisk og social katastrofe, påpegede Friedman

Euroen er et stykke ideologisk planøkonomi, men al erfaring viser, at økonomien fungerer bedst, når staten helt undlader at føre økonomisk politik og blot sikrer friheden. Staten skal sikre frihed, lov og orden og lighed for loven. I det 19. århundrede varede økonomiske kriser kun få måneder, og hver gang kom landene stærkere ud af krisen, thi dengang prøvede regeringerne ikke at forebygge eller helbrede kriserne! Ikke engang valutakursen eller renten forsøgte man dengang at påvirke, thi valutaen var bundet til guld. Det

tyvende århundrede var derimod, også i vesten, planøkonomiens århundrede og bl.a. derfor også de økonomiske og sociale krisers århundrede.

*

Der er i historien løb gjort mange forsøg på at skabe valutaunioner uden samtidig at have et fælles statsbudget, et fælles sprog, nogenlunde fælles forretningsmentalitet osv. De har alle lidt skibbrud. Fælles valuta betyder fælles renteniveau, hvilken igen betyder, at intet medlemsland, før det er for sent, straffes for at føre en uansvarlig økonomisk politik – og ingen midler har til at bøde på det, når det først er sket. Uden Euroen var renten i Sydeuropa steget i takt med statsunderskuddene, inflationen ville være vokset, valutaen devalueret og gælden relativt reduceret tilsvarende. En ganske usund og socialt destabiliserende økonomisk politik som stjæler fra opsparere og belønner gældsætning, men ikke desto mindre det man i Sydeuropa har praktiseret i årtier, og som afspejler den sydeuropæiske mentalitet og befolkningens syn på staten.

Med Euroen kunne såvel regeringer som privatpersoner og banker i stedet låne ubegrænset, uden at renten steg. Man kunne gældsætte ubehersket, da långiverne jo var blevet overbevist om, at Tyskland hæfter solidarisk for gælden. De tyske pensionsopsparere blev set som kaudionister for ethvert græsk, spansk, italiensk og portugisisk lån, hvad enten det gik til staterne eller til at pumpe endnu flere tomme kalorier i boligmarkedet. Og der var altid nye lån til rådighed, når renterne af de gamle skulle betales. Velstanden skabte så tilmed et udgiftsniveau, som betød, at stort set al industriproduktion flyttede bort fra især Grækenland, Portugal og Spanien. Hvad skal man også med fabrikker, når befolkningen bliver rig på offentlig ansættelse, pensioner til alle 55-årige og husenes friværdier? Det er nationaløkonomi forvandlet til pyramidespil med ubegrænset bankkredit. Et spil som i tyve år, fra 1987 til 2007 kørte uhæmmet i det meste af den vestlige verden – også i USA,

England og Danmark – medens vores industrier og realøkonomi forsvandt til Kina. Men pyramidespillet nåede altså helt groteske dimensioner i det sydlige Europa.

Som i ethvert pyramidespil måtte tvivlen imidlertid melde sig på et tidspunkt. Det er foreløbig sket i Grækenland og i Irland, men vil snart også ske i Spanien, Portugal, Italien, Belgien osv. Ikke engang England eller Frankrig er sikre. Selv en lille rentestigning vil gøre også de store EU-lande (og deres boligejere) insolvente. Og på grund af Euroen er der denne gang ingen mulighed for at nedskrive gælden via devalueringer. Statsgælden i f.eks. Grækenland er nu på 115 % af BNP og det løbende statsunderskud på 13% af BNP. Og da BNP falder på grund af krisen, bliver gælden relativt større, skatteindtægterne mindre, det årlige underskud større, BNP falder yderligere osv. Spiralen vil fortsætte, indtil vælgerne entydigt siger stop, og Grækenland meddeler, at landet træder ud af Euroen og opgiver at betale sine kreditorer, dvs. især tyske og franske banker. Derefter vil landene falde som dominobrikker. (Hvis altså ikke Tyskland trækker sig først og overlader euroen til Sydeuropa.)

Der findes et fortilfælde. I 1990'erne bandt Argentina sin valuta 'uigenkaldeligt' fast til Dollaren. Det var en stor succes, så længe det varede! Dollarlånene var billige, og pyramidespillet fungerede. Lige indtil det ikke fungerede mere! Til sidst blev den sociale uro så stor, at Argentinas regering meddelte, at den ophævede dollarbindingen. Det skabte så imidlertid det problem, at gælden blev mangedoblet, da den var i dollars, og Argentinas egen valuta blev devalueret. Men det fik så ganske enkelt Argentinas regering til at meddele, at den tvangskonverterede dollarlånene til lokal valuta til en lav kurs. Tabet måtte de udenlandske banker selv bære. En række europæiske lande bliver nødt til at gøre det samme: genindføre egen valuta, tvangskonvertere lånene til den og så devaluere valutaen uhæmmet, så lånene (og alle pensionsopsparingerne) forsvinder. Det vil så gøre en række tyske banker insolvente, og Tyskland vil igen bruge de fremtidi-

ge skatteborgeres penge til at redde de nuværende bankaktionærer. Selv Tyskland er nu et kleptokrati.

*

Mange tror, at EU "ikke vil tillade" Euroens sammenbrud. Som om politikere kan bestemme over økonomiske realiteter! De kan højst udsætte sammenbruddet og derved gøre braget så meget desto større. Ordet kredit kommer af det latinske credere (tillid), og lige præcis tillid er europæiske politikere ude af stand til at skabe. Sagen er, at om de gældsatte så fik 100 år, ville de aldrig kunne betale gælden tilbage. Unge mennesker kan optage stor gæld, fordi de har mange år til at betale, og lande med unge befolkninger kan optage stor gæld, da der i fremtiden bliver flere til at bære byrden. Derfor er USA stadig solvent, selvom USA's statsgæld udgør næsten lige så stor del af BNP som den græske. Sagen i Europa er imidlertid, at i løbet af få år forsvinder halvdelen af den arbejdsduelige befolkning. Om fyrr år vil den samlede arbejdsstyrke som sagt bestå af cirka det antal, som i dag er under uddannelse eller ansat i den offentlige sektor. Og de vil tilmed være langt dårligere (ud)dannede, og have langt dårligere moral, end kinesere og indere.

*

Der findes som nævnt en metode, hvormed en stat kan få al gæld til at forsvinde som dug for solen. Det var den metode, Tyskland og Frankrig brugte så flittigt i 1920'erne, og hvorved deres ubetalelige krigsgæld forsvandt: At lade sedeldpressen køre og udhule gælden gennem inflation. Det samme vil i løbet af få år ske i USA, som for tiden er et kleptokrati, styret af investeringsbankerne.

Men inflation som løsning ikke blot strider mod Euro-traktaten, det strider også mod den tyske forfatning og vil være politisk umuligt i Tyskland. Inflation får jo også alle pensionsopsparinger til at forsvinde.

Den løsning kan landene kun vælge enkeltvis og uden for Euroen. Selv om de ville, har da heller ikke engang tyskerne råd til at red-

de Euroen ved at påtage sig de fattige landes gældsforpligtigelser. Thi også Tyskland har på grund af genforeningen en national gæld lige på grænsen til, hvad det er muligt at tilbagebetale (80 % af BNP), og vil for hvert år have færre arbejdsduelige mennesker til at betale af på gælden. Tyskland vil selv miste sin kreditværdighed, hvis de kautionerer for andre.

Da Angela Merkel tilbage i maj skulle overtale rigsdagen i Berlin til at kautionere for Grækenland, sagde hun: *Scheitert der Euro, scheitert Europa.*

Har Merkel og Sarkozy mon ret denne ene gang? Vil Euroens død give Danmark en chance? Jeg er bange for, at det ikke sker. Man kan jo også forestille sig, at EU bliver ideologisk endnu mere totali-

tært i takt med, at økonomien bryder sammen. Eller man kan forestille sig alle mulige uhyggelige ting, når et gudløst Tyskland endnu engang rejser sig på et gudløst og forarmet europæisk kontinent.

Men håbe kan man da. Også på vej til skafottet kan man glæde sig over de små solglimt mellem skyerne.

Claus Thomas Nielsen

JESPER BACHER:

Salige er I, når man forfølger jer

”Og tage de vort liv,
gods, ære, barn og viv,
lad fare i Guds navn!
Dem bringer det ej gavn,
Guds rige vi beholder”

Kristenforfølgelserne skriger til himlen. Der bliver de sikkert hørt, men tingenes tilstand burde også give genlyd i verden og ikke mindst i alle kirker. Statistikken taler sit tydelige og beskæmmende sprog. 75 procent af de drab, som er religiøst motiverede, går ud over kristne. Kristne udsættes for en eller anden form for chikane i to tredjedele af verdens lande og indtager dermed den smertelige førsteplads som verdens mest forfulgte religiøse gruppe.

Kristne lider under allehånde overgreb og chikane, bortførelser, overfald og mord. Der gives et sandt rædselskabinet af forbryderisk fremfærd mod kristenmennesker fra vores samtid. Som folkekirket kristen kan man godt stå lidt fremmed over for de nytestamentlige tekster, der beretter om forfølgelse af den unge kirke, men de taler ind i mange kristnes virkelighed.

Det er især muslimske lande, som fylder i den mørke superliga af kristenforfølgende nationer. Undertrykkelsen er sine steder lovfæstet og håndhæves af myndighederne, men den kan også foregå på privat initiativ med myndighedernes stiltiende billigelse og uofficielle accept. Hvis der ende-

lig gribes ind i forhold til overgrebene mod de kristne, er indsatsen ofte halvhjertet og ineffektiv. De kristnes blotte tilstedeværelse kan være forbundet med risiko, og en almindelig trosytring kan hurtigt udlægges som en provokation, der kalder på straf for slet ikke at tale om evangelisering og missionsvirksomhed.

I Pakistan bliver de igen og igen udsat for alvorlige overgreb. Et hjerteskræende eksempel fra juni sidste år handler om en 11-årig dreng, som var sendt i byen efter vaskepulver, men butiksindehaveren nægtede at sælge til den kristne dreng. Bagefter kom en muslimsk leder med en flok tilhængere til hjemmet og anklagede drengen for forhånelse af Muhammed. Da moderen protesterede, blev hun og hendes fire børn straks slået ihjel. Efter udåden foretog myndighederne sig intet af frygt for den lokale leder. Det er også i Pakistan, man finder den blasfemi lov, som hjemler dødsstraf for fornærmelse af profeten, og i efteråret skete det for første gang, at en kvinde blev idømt denne straf. Hendes formastelighed bestod angiveligt i, at hun i en diskussion med en gruppe muslimske kvinder havde anført, at Jesus var død for at sone verdens synd, men hvad havde Muhammed gjort for dem? I Iran risikerer man dødsstraf for at forlade islam og blive kristen, li-

gesom det er tilfældet i Saudi-Arabien, hvor der også er strengt forbud mod anden religion i det offentlige rum end wahabitisk islam. Ørkenstaten tåler ingen kirkebygninger, og censur henviser Bibelen til det sorte marked. I 2006 blev en afghansk mand anklaget for at konvertere til kristendommen og forlangt henrettet af den stedlige anklagemyndighed, der stemplede ham som en kræftsygdom. De kristne i Irak er efterhånden også blevet jaget vildt. Under aftenmessen i en syrisk-katolsk kirke i det centrale Bagdad mistede mindst 58 mennesker livet den 31. oktober i fjor, da menigheden blev angrebet af al-Qaeda-terroister. Under massakren forsøgte gerningsmændene ikke at minde deres ofre om, at mens Allahs håndgange mænd kom i himlen, var helvede den sikre endestation for de kristne.

Også i mere moderate muslimske lande er den gal. I Indonesien skal man ikke regne med, at politiet griber ind, når islamiske militante har set sig ond på en kirke. I Algeriet kan man få op til fem års fængsel for at opfordre en muslim til at blive kristen. I Ægypten oplever de kristne, mestendels de såkaldte koptere, jævnligt bortførelse af unge piger, som bliver voldtaget og forsøgt tvangsislamiseret samt drab, chikane og trusler, ikke mindst mod konvertitter fra is-